

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2004-2005

23 juni 2005

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR ONDERWIJS, VORMING, WETENSCHAP EN INNOVATIE

Vraag om uitleg van mevrouw Marleen Van den Eynde tot de heer Frank Vandenbroucke, vice-minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over de opleiding muziekinstrumentenbouw

Vraag om uitleg van mevrouw Marie-Rose Morel tot de heer Frank Vandenbroucke, vice-minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over de inpassing van de lerarenopleiding in het Structuurdecreet

Vraag om uitleg van mevrouw Marie-Rose Morel tot de heer Frank Vandenbroucke, vice-minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over het overleg met de ministers, bevoegd voor het hoger onderwijs, van andere gemeenschappen

Vraag om uitleg van de heer Luk Van Nieuwenhuysen tot de heer Frank Vandenbroucke, vice-minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over de taalinspectie van het faciliteitenonderwijs

Vraag om uitleg van mevrouw Katleen Martens tot de heer Frank Vandenbroucke, vice-minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over studiebeurzen voor het secundair onderwijs

Vraag om uitleg van de heer Jef Tavernier tot de heer Frank Vandenbroucke, vice-minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over GOK-uren

Vraag om uitleg van de heer Jef Tavernier tot de heer Frank Vandenbroucke, vice-minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over de subsidiëring van het onderwijs

Vraag om uitleg van mevrouw Kathleen Helsen tot de heer Frank Vandenbroucke, vice-minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over het deeltijds kunstonderwijs (DKO) en diploma's van het hoger kunstonderwijs (HKO)

Vraag om uitleg van mevrouw Tinne Rombouts tot de heer Frank Vandenbroucke, vice-minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over het verhuren van sportinfrastructuur door scholen aan sportverenigingen

Vraag om uitleg van mevrouw Hilde Crevits tot de heer Frank Vandenbroucke, vice-minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over de tewerkstelling van vrouwen aan universiteiten

Vraag om uitleg van de heer Werner Marginet tot de heer Frank Vandenbroucke, vice-minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over de engagementsverklaring voor diversiteit in het hoger onderwijs

Vraag om uitleg van de heer Werner Marginet tot de heer Frank Vandenbroucke, vice-minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over de opwaardering van de leercontracten

Commissie voor Onderwijs, Vorming, Wetenschap en Innovatie

Donderdag 23 juni 2005

Voorzitter: mevrouw Monica Van Kerrebroeck

– *De vraag om uitleg wordt gehouden om 14.23 uur.*

Vraag om uitleg van mevrouw Marleen Van den Eynde tot de heer Frank Vandenbroucke, vice-minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over de opleiding muziekinstrumentenbouw

De voorzitter: Aan de orde is de vraag om uitleg van mevrouw Van den Eynde tot de heer Vandenbroucke, vice-minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over de opleiding muziekinstrumentenbouw.

Mevrouw Van den Eynde heeft het woord.

Mevrouw Marleen Van den Eynde: Mijnheer de minister, we leven in Vlaanderen te veel in een consumptiemaatschappij. De aankoop van nieuw materiaal primeert op herstellingen. Op die manier gaat er heel wat vakmanschap verloren. Er worden bijvoorbeeld nog nauwelijks opleidingen voor schoenmakers aangeboden.

De sector van de bouw van historische muziekinstrumenten wordt met hetzelfde fenomeen geconfronteerd. Historische muziekinstrumenten kunnen nog nauwelijks in eigen land worden gebouwd. De weinige instrumentenbouwers in Vlaanderen werken bovendien op zelfstandige basis.

De provincie Antwerpen is een belangrijke markt voor de bouw en de herstelling van barokinstrumenten. De folkmuziek is de voorbije jaren bovendien zeer populair geworden. Uw weigering

om een specialisatiejaar voor de bouw van historische instrumenten op te starten is nefast voor de toekomst van onze culturele nalatenschap en heeft bij heel wat mensen kwaad bloed gezet.

Verschillende argumenten om het opstarten van de opleiding te weigeren, zijn niet correct. U vindt dat de competenties en kwalificaties te hoog zijn om binnen het secundair onderwijs een specialisatiejaar te organiseren. Dat klopt niet, want de beroemdste scholen voor instrumentenbouw in Europa zijn allemaal scholen op het niveau van het secundair onderwijs met specialisatiemogelijkheden. De bewering dat de opleiding vooral volwassenen uit het binnen- en buitenland aantrekt is ook niet juist, vermits 90 percent van de leerlingen uit Vlaanderen afkomstig is. Hun gemiddelde leeftijd ligt maar 2 jaar hoger dan in een vergelijkbare studierichting in het buitengewoon secundair onderwijs. Het is dan ook onbegrijpelijk dat zelfs na een positief advies van de VLOR toch een negatief advies wordt gegeven over de oprichting van een specialisatiejaar muziekinstrumentenbouw.

Klopt het dat de VLOR een positief advies heeft gegeven? Waarom wilt u dat advies niet volgen? Vindt u een opleiding historische instrumentenbouw niet noodzakelijk in Vlaanderen? In overleg met de inspecteur werd er veel geïnvesteerd om met deze opleiding te kunnen starten. Dan kan er toch worden verwacht dat de opleiding zal kunnen starten. Was u daarvan niet op de hoogte? Bent u bereid dit specialisatiejaar alsnog te laten starten nu een aantal tegenargumenten zijn weerlegd?

De voorzitter: Minister Vandenbroucke heeft het woord.

Minister Frank Vandenbroucke: Mevrouw Van den Eynde, op 22 april 2005 heeft de Vlaamse Regering een beslissing genomen over de programmaaanvragen voor het schooljaar 2005-2006. Heel wat scholen werden geconfronteerd met een negatieve beslissing. Dat was soms de aanleiding tot ergernis, ontgoocheling, onbegrip en woede. De beslissingen zijn echter niet lichtzinnig genomen.

Ik beseft heel goed dat schoolteams zich soms al maanden inzetten, leerplanwerk leveren en publiciteit voeren. Sommige scholen schrijven zelfs al leerlingen in, wat voorbarig is. Bepaalde scholen doen ook zware investeringen zonder over een officiële goedkeuring te beschikken.

De onderwijsinspectie spreekt zich tijdens de schooldoorlichting en de opvolging daarvan uit over de aanwezigheid van de noodzakelijke infrastructuur voor de bestaande structuuronderdelen. Bij overleg over investeringen voor nieuwe structuuronderdelen wordt de onderwijsinspectie niet betrokken.

De beslissingen worden genomen na advies, eerst van de VLOR en daarna van de administratie en de onderwijsinspectie. Ik houd rekening met deze adviezen, al staat het me vrij om ze al dan niet te volgen. Ik kan u garanderen dat daarover gedegen wordt gediscussieerd. De VLOR heeft inderdaad een gunstig advies gegeven voor de opleiding historische monumentenbouw.

De nood aan een opleiding voor de bouw en de reparatie van historische muziekinstrumenten, wordt op zich niet betwist. Het oprichten van een tweede specialisatiejaar binnen het studiegebied instrumentenbouw zoals dat vandaag uitgebouwd is, is niet wenselijk. De doelgroep binnen het leerplichtonderwijs is te beperkt. Het valt te overwegen om het gewenste curriculum in één studierichting te verzamelen. Een naadloze aansluiting op het tweede leerjaar van de derde graad muziekinstrumentenbouw is daarbij uiteraard aangewezen.

Ik wil laten onderzoeken of het mogelijk is een dergelijke studierichting aan te bieden binnen het volwassenenonderwijs of eventueel binnen het tertiair onderwijs. Ik verwijs in dat verband ook naar het levenslang leren.

De programmatie van de studierichtingen hangt nauw samen met de ruimere problematiek van

studieaanbod en leerlingenoriëntatie. Het studieaanbod in Vlaanderen is aan een grondige evaluatie toe. Bepaalde studierichtingen zijn te vaag, te eng of te ruim en beantwoorden niet altijd meer aan de huidige noden. Meerdere studiegebieden, onder meer de land- en de tuinbouw, de personen-zorg en de voeding worden herbekeken.

Samen met de administratie Onderwijs en de onderwijsinspectie willen we hierover een discussienota voorbereiden waarrond we binnen de politieke meerderheid een consensus zullen zoeken, na overleg met het onderwijsveld.

De beslissing van de Vlaamse Regering van 22 april 2005 blijft gehandhaafd.

De voorzitter: Mevrouw Van den Eynde heeft het woord.

Mevrouw Marleen Van den Eynde: Mijnheer de minister, het is niet evident om een richting instrumentenbouw op te starten. Er is heel wat infrastructuur voor nodig. Ik vind het dan ook onbegrijpelijk dat u een negatief advies geeft na een positief advies van de VLOR. U bent niet bereid om tot een oplossing te komen. Ik betreurt dat.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Marie-Rose Morel tot de heer Frank Vandenbroucke, vice-minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over de inpassing van de lerarenopleiding in het Structuurdecreet

De voorzitter: Aan de orde is de vraag om uitleg van mevrouw Morel tot de heer Vandenbroucke, vice-minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over de inpassing van de lerarenopleiding in het Structuurdecreet.

Mevrouw Morel heeft het woord.

Mevrouw Marie-Rose Morel: Mijnheer de minister, op 21 oktober 2004 stelde ik u een vraag over de inpassing van de lerarenopleiding in het Structuurdecreet. U hebt toen gezegd dat u op korte termijn de belangrijkste actoren wenste te zien en

Morel

dat u eveneens voorstellen wilde uitwerken in verband met de nog overblijvende knelpunten.

Bij het bespreken van de beleidsnota op 28 februari 2005 werd op vraag van de heer Van Baelen de lerarenopleiding uit de bespreking gelicht. In deze commissie spraken we af om dat thema afzonderlijk te bespreken omwille van zijn uitzonderlijke belang. De heer Van Baelen stelde ook voor om in afwachting van het indienen van het voorstel van decreet in het Vlaams Parlement een hoorzitting te organiseren over dit onderwerp. De verschillende actoren zouden dan aan het woord kunnen komen. Iedereen in deze commissie ging hiermee akkoord. Ondertussen zijn we een half jaar verder.

Mijnheer de minister, welke stappen werden er ondertussen genomen om de lerarenopleiding in het Structuurdecreet op te nemen? Met welke actoren had u ondertussen contact? Waartoe hebben die contacten geleid? Wat is uw timing in dit dossier?

De voorzitter: Minister Vandenbroucke heeft het woord.

Minister Frank Vandenbroucke: Mevrouw Morel, op 16 december 2004 heb ik een conceptnota bekendgemaakt met ideeën over de lerarenopleiding in Vlaanderen. De publicatie van die nota was een uitnodiging voor iedereen die rechtsreeks of onrechtstreeks betrokken is bij de lerarenopleiding om zijn mening te geven over mijn ideeën.

Ik ontving heel veel schriftelijke en mondelinge reacties. Ik kan de bundel met reacties ter beschikking stellen van het commissiesecretariaat.

Rekening houdend met deze reacties werd de conceptnota in een eerste voorlopige decretale tekst gegoten. De administratie heeft deze sneuveltekst grondig doorgenomen, zodat de hervorming van de lerarenopleiding vanuit verschillende perspectieven kan worden bekeken.

Inmiddels is er over de tekst ook al overleg geweest in de interkabinettenwerkgroepen. Het voorontwerp van decreet wens ik nog vóór het zomerreces principieel te laten goedkeuren door de Vlaamse Regering. Daarna zal de tekst het

voorgeschreven legistieke traject volgen en zullen de nodige adviezen worden ingewonnen. Het is de bedoeling dat het decreet in werking treedt op 1 september 2006.

Mevrouw Marie-Rose Morel: Mijnheer de minister, ik dank u voor uw antwoord. We hebben dus nog wat werk voor de boeg.

Het zou goed zijn mochten we de bundel met reacties kunnen inzien. Uit uw antwoord van oktober had ik begrepen dat u contact zou opnemen met de VVA (Vereniging van Academici). Is dat intussen al gebeurd? Zij hadden u immers ook een – volgens ons – verstandig voorstel toegestuurd over de inpassing.

Minister Frank Vandenbroucke: Ik heb hier een bundel met een volledig overzicht van alle standpunten.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Marie-Rose Morel tot de heer Frank Vandenbroucke, vice-minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over het overleg met de ministers, bevoegd voor het hoger onderwijs, van andere gemeenschappen

De voorzitter: Aan de orde is de vraag om uitleg van mevrouw Morel tot de heer Vandenbroucke, vice-minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over het overleg met de ministers, bevoegd voor het hoger onderwijs, van andere gemeenschappen.

Mevrouw Morel heeft het woord.

Mevrouw Marie-Rose Morel: Mijnheer de minister, op 10 mei 2005 ontmoette u de ministers van de andere gemeenschappen die net als u bevoegd zijn voor het hoger onderwijs. Aanleiding was de voorbereiding van de vierde interministeriële conferentie ter opvolging van het Bologna-proces. Die conferentie vond plaats op 19 en 20 mei in het Noorse Bergen. Zoals in deze commissie eerder al is gesuggereerd, is het zeker niet altijd gemakkelijk om als Belgisch vertegenwoordiger op de con-

Morel

ferentie een gecoördineerde stem te laten horen omdat de belangen aan beide zijden van de taalgrens nogal eens verschillen.

Op het programma van deze conferentie stonden onder meer de uitwisseling van studenten tussen de drie gemeenschappen, de samenwerking tussen universiteiten en hogescholen, de lerarenopleiding, de recente evoluties in de organisatie van het hoger onderwijs, bijvoorbeeld de BaMastructuur, en de intentie om gezamenlijke initiatieven voor het hoger onderwijs te ontwikkelen.

Mijnheer de minister, zijn er meer concrete gegevens bekend over de geplande gezamenlijke initiatieven? Werd de niet-gelijklopende studieduur tussen Vlaanderen en Wallonië besproken? Sprak u over de numerus clausus en over de verschillen tussen de gewesten? Wat was de conclusie van het gesprek met uw collega's over de lerarenopleiding?

De voorzitter: Minister Vandenbroucke heeft het woord.

Minister Frank Vandenbroucke: Mevrouw Morel, op 10 mei had ik inderdaad een eerste ontmoeting met mevrouw Marie-Dominique Simonet, minister bevoegd voor het hoger onderwijs in de Franse Gemeenschap, en met mijnheer Oliver Paasch, minister van onderwijs in de Duitstalige Gemeenschap. Het was de bedoeling om de dossiers te bespreken waarin de gemeenschappen bepaalde belangen delen en waarvoor overleg en afstemming dus aangewezen zijn.

Het lag voor de hand om op die datum vooral in te gaan op de komende interministeriële conferentie ter opvolging van het Bologna-proces in het Noorse Bergen. Ten aanzien van mijn Belgische collega's heb ik onder andere mijn bezorgdheid geuit over de summere aandacht die in Bergen dreigde uit te gaan naar de sociale dimensie van het Bologna-proces. Ik heb hen mijn voornemen bekendgemaakt om hierover tussen te komen. Het zal u bekend zijn dat die uiteenzetting, mede dankzij het voorbereidende diplomatieke werk, succesvol verlopen is en dat ik bij mijn 44 Europese collega's de nodige steun heb gevonden om het slotcommuniqué in die zin aan te passen.

Zoals bij mijn Nederlandse en Luxemburgse collega's, heb ik bij mevrouw Simonet en bij de heer Paasch de idee aangekaart om de interministeriële opvolgingsconferentie in 2009 naar de Benelux te halen. De reacties daarop waren positief. We zullen in de loop van deze regeerperiode dan ook samen de nodige stappen zetten om dit te realiseren. Ik zal u daarover te gepastige tijd informeren. Het is echter niet zo eenvoudig omdat ook andere landen kandidaat zijn voor de organisatie van de conferentie.

Tijdens onze ontmoeting hebben we het ook gehad over de samenwerking tussen universiteiten en hogescholen over de taalgrenzen heen. Het regelgevende kader is sinds de communautarisering van de onderwijsbevoegdheid immers voldoende uiteenlopend veranderd om bepaalde – nochtans behartigenswaardige – initiatieven tot samenwerking jammerlijk te laten stranden op vaak minime verschillen in de respectieve decreten.

In tijden van internationalisering, toenemende specialisatie en rationalisatie lijkt het mij evident dat obstakels voor samenwerking in de mate van het mogelijke en het wenselijke worden weggerukt. Tijdens de ontmoeting heb ik daarom met mijn collega's afgesproken dat onze diensten samen de regelgeving zullen uitpluizen en op korte termijn oplossingen zullen uitwerken voor probleemsituaties, die zich overigens al concreet aandienen.

In de eerste plaats is er het probleem van de minimale studieduur voor het afleveren van een academisch diploma. Die minimale studieduur is bij federale wet geregeld en bedraagt vier jaar. Dat stemt weliswaar volledig overeen met het oude systeem van twee jaar kandidatuur en twee jaar licentie, maar strookt niet langer met de nieuwe BaMastructuur. De academische bachelordiploma's worden immers afgeleverd na 180 studiepunten of drie voltijdse studie jaren.

Het Arbitragehof heeft dan ook de passage uit ons structuurdecreet vernietigd waarin staat dat een academische bacheloropleiding, naast doorstroom naar een masteropleiding, ook gericht kan zijn op uitstroom naar de arbeidsmarkt. Samen met mijn collega-ministers zal ik de federale overheid daarom voorstellen om de federale wet van 1970 te wijzigen zodat de voorwaarden van mini-

Vandenbroucke

male studieduur voortaan weer overeenkomen met de nieuwe structuren voor het hoger onderwijs die de gemeenschappen onlangs hebben ingevoerd.

Daarnaast is het inderdaad mogelijk dat de studieduur in bepaalde opleidingen anders is in Vlaanderen dan in de Franse Gemeenschap. Dat was in het verleden al het geval voor een aantal opleidingen. Door de invoering van de BaMa-structuur en de daarbij horende hervormingen, is het mogelijk dat die verschillen nog groter worden. In principe hoeft dat geen probleem te schepenen. Het behoort immers tot de autonomie van de gemeenschappen en op zich is er geen reden om meer bezorgd te zijn over deze ontwikkelingen aan weerszijden van de taalgrens dan over die elders in Europa. Wij houden die ontwikkelingen trouwens wel in de gaten. Zij waren bijvoorbeeld een belangrijke bepalende factor, zij het niet de enige, bij de beslissing van de Vlaamse Regering om in de wetenschappen en biomedische wetenschappen een verlenging van de studieduur van de masteropleidingen toe te staan.

Voor federaal gereguleerde beroepen kan het echter wel aangewezen zijn om de systemen niet te veel te laten divergeren. We hebben afgesproken om elkaar tijdig op de hoogte te brengen van mogelijke evoluties ter zake. Ik neem aan dat u met deze vraag vooral doelt op het feit dat de Franse Gemeenschap, in tegenstelling tot Vlaanderen, tot op heden heeft nagelaten om via maatregelen in het onderwijs het overtal aan artsen en tandartsen terug te dringen.

In dat verband kan ik u meedelen dat minister Simonet heeft laten weten dat de Franse Gemeenschap hiertoe dan toch de nodige stappen zet. De Franse gemeenschapsregering heeft de vrijdag na onze ontmoeting, op 13 mei dus, een voorontwerp van decreet goedgekeurd waarin een selectiesysteem wordt ingevoerd na afloop van het eerste jaar geneeskunde en tandheelkunde. Deze maatregel gaat vanaf volgend academiejaar in.

Inzake de lerarenopleiding hebben we ons noodgedwongen beperkt tot het uitwisselen van algemene informatie. Tijdens een volgende ontmoeting kan dit meer ten gronde worden besproken.

De voorzitter: Mevrouw Morel heeft het woord.

Mevrouw Marie-Rose Morel: Ik dank de minister voor zijn antwoord. Als ik het goed begrijp, zal pas na de eerste kandidatuur worden geëvalueerd wie verder mag. Zal dat gebeuren op basis van een test, of op basis van de behaalde resultaten, door het bepalen van een percentage?

De voorzitter: Minister Vandenbroucke heeft het woord.

Minister Frank Vandenbroucke: Ik heb daarover op dit ogenblik niet onmiddellijk een duidelijk idee.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Luk Van Nieuwenhuysen tot de heer Frank Vandenbroucke, vice-minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over de taalinspectie van het faciliteitenonderwijs

De voorzitter: Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Van Nieuwenhuysen tot de heer Vandenbroucke, vice-minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over de taalinspectie van het faciliteitenonderwijs.

De heer Van Nieuwenhuysen heeft het woord.

De heer Luk Van Nieuwenhuysen: Mevrouw de voorzitter, mijnheer de minister, geachte collega's, een van de hoofdpunten die de media uit de regeringsverklaring van 18 mei hebben onthouden, was het bericht dat voortaan de Vlaamse pedagogische inspectie de faciliteitenscholen in de Rand zou gaan controleren. Ik vrees dat dit toch een wat voorbarige conclusie is. Ik vermoed dat het bericht steunde op het zinnetje dat de Vlaamse Regering van oordeel is dat de Vlaamse inspectie tot de Vlaamse bevoegdheid behoort en zich voorneemt om op dat vlak de nodige initiatieven te nemen. Echt nieuw is dat natuurlijk niet. In het Vlaams regeerakkoord van vorig jaar verbindt de Vlaamse regering zich ertoe om tegen 1 januari 2006 een oplossing te vinden voor de problema-

Van Nieuwenhuysen

tiel van de pedagogische en de taalinspectie in het Franstalige faciliteitenonderwijs.

Volgens de minister moet er een akkoord met de Franse Gemeenschap uit de bus komen. Hij wil echter niet ingaan op de vraag wat er moet gebeuren als er terzake geen akkoord kan worden bereikt. De jongste regeringsverklaring bevestigt dat de Vlaamse regering van oordeel is dat de pedagogische inspectie tot de Vlaamse bevoegdheid behoort en dat daartoe de nodige initiatieven zullen worden genomen. Ze laat echter in het midden welke initiatieven dat zouden kunnen zijn. Het is me niet helemaal duidelijk of dat een wijziging is ten aanzien van de oorspronkelijke Vlaamse regeringsverklaring. Kan de minister dit verduidelijken? Kan hij meedelen of er tot dusver reeds concrete initiatieven werden genomen?

In het regeerakkoord is bepaald dat tegen 1 januari 2006 duidelijkheid moet worden geschapen. De minister heeft dus nog zes maanden om te onderhandelen. Is de Franse Gemeenschap reeds uitgenodigd voor een overleg? Zo ja, wat was de reactie? Is er al overlegd? Ik heb er alleszins nog niets over opgevangen. Indien er nog niet is overlegd, is het dan de bedoeling om nog dit jaar met het overleg te starten? De vraag rijst omdat er in de jongste regeringsverklaring sprake van is van het opmaken – tegen eind 2005 – van een inventaris van de verplichtingen van de Vlaamse én van de Franse Gemeenschap inzake het door hen in te richten onderwijs in de faciliteitengemeenten. Op basis van deze inventaris moet men kunnen nagaan of beide gemeenschappen aan hun verplichtingen voldoen. In het regeerakkoord werd echter de indruk gewekt dat tegen 1 januari 2006 een oplossing uit de bus moet komen. Ik heb de indruk dat de afhandeling van de zaak eerder wordt vertraagd dan versneld. Of zie ik dat verkeerd?

Het feit dat er nog een inventaris moet worden opgemaakt wijst er toch op dat de opeenvolgende Vlaamse regeringen gedurende 15 jaar eisen hebben gesteld inzake het faciliteitenonderwijs zonder te weten waarover het eigenlijk gaat. Ook deze regering heeft een jaar gewacht en heeft blijkbaar een crisis over Brussel-Halle-Vilvoorde nodig gehad vooraleer ze tot de vaststelling is gekomen dat een inventaris moet worden opgemaakt. Heb

ik het juist als ik stel dat zulks betekent dat eventuele onderhandelingen met de Franse Gemeenschap ten vroegste begin 2006 kunnen beginnen? Dat is een stap achteruit in vergelijking met het oorspronkelijke regeerakkoord dat, desnoods via eenzijdige stappen, een oplossing beloofde tegen januari 2006. Ik vrees dat we dezelfde weg opgaan als in de vorige regeerperiode, toen de vorige minister zich gedurende vijf jaar aan het lijntje heeft laten houden. Ik hoop dat de minister kan aantonen dat die vrees ongegrond is.

De voorzitter: Minister Vandembroucke heeft het woord.

Minister Frank Vandembroucke: Mevrouw de voorzitter, geachte collega's, de regeringsverklaring van 18 mei 2005 bevestigt het standpunt in het Vlaams regeerakkoord over de pedagogische inspectie van de Franstalige faciliteitenscholen. De recente regeringsverklaring houdt dus geen koerswijziging in. Er wordt inderdaad vermeld dat tegen eind 2005 een inventaris zal worden opgemaakt van de verplichtingen van beide gemeenschappen inzake het door hen in te richten onderwijs in de faciliteitengemeenten. Het is de bedoeling om ook de toestand in de andere gemeenten met een bijzonder taalstatuut – dus ook buiten de Rand – nauwkeurig in kaart te brengen. De recente discussie in deze commissie over de gemeente Komen toont aan dat de toestand werkelijk niet eenvoudig is.

De gegevens over de feitelijke toestand heb ik uiteraard. Een oordeel over die feitelijke toestand – in het licht van de taalwetgeving en de al dan niet door bijzondere wetten gebetonneerde akkoorden – vergt echter een behoorlijk onderzoek. Bovendien hebben ook de beslissingen en uitspraken van mijn voorgangers, van opeenvolgende beleidsverantwoordelijken van de Franse Gemeenschapsregering en van de federale regering een invloed gehad. Die analyse zal ook duidelijk maken in welke mate de Vlaamse Gemeenschap haar verplichtingen nakomt en binnen haar bevoegdheden blijft. Op een moment dat men initiatieven voorbereidt om de andere taalgemeenschap te confronteren met haar tekortkomingen, is het belangrijk dat te weten.

De voorzitter: De heer Van Nieuwenhuysen heeft het woord.

De heer Luk Van Nieuwenhuysen: Het is verbijs-terend te moeten vaststellen dat die oefening nog

Van Nieuwenhuysen

moet worden gemaakt. Ik ben niet de enige die al meer dan tien jaar vragen stelt over deze aangelegenheid. Ook mensen uit andere fracties doen dat. Vandaag wil men blijkbaar inventariseren wat er allemaal gaande is. Ik sta werkelijk paf. Ik vrees dus niet ten onterechte dat de verbintenis om tegen begin volgend jaar knopen door te hakken niet zal worden bewaarheid. Ik neem immers aan dat men pas zal onderhandelen als de inventaris er is. Kan de minister duidelijk bevestigen dat hij zich aan het regeerakkoord houdt en dat tegen 1 januari 2006 maatregelen zullen worden genomen?

De voorzitter: Wenst de minister daarop nog te reageren? (*De minister schudt van 'neen'.*)

De heer Luk Van Nieuwenhuysen: Dat is duidelijk genoeg.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Katleen Martens tot de heer Frank Vandenbroucke, vice-minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over studiebeurzen voor het secundair onderwijs

De voorzitter: Aan de orde is de vraag om uitleg van mevrouw Martens tot de heer Vandenbroucke, vice-minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over studiebeurzen voor het secundair onderwijs.

Mevrouw Martens heeft het woord.

Mevrouw Katleen Martens: Mevrouw de voorzitter, mijnheer de minister, geachte collega's, sinds 1981 zijn de studietoelagen voor het secundair onderwijs niet meer aangepast. Dat geldt zowel voor de hoogte van de toelage als voor de omvang of de definitie van de doelgroep. Uit een studie van het Hoger Instituut voor de Arbeid blijkt dat de kostprijs van één jaar secundair onderwijs in 2003 bijna 1000 euro bedroeg. Een leerling kan echter maximaal aanspraak maken op 447 euro

steun gedurende de eerste drie jaar en 618 euro gedurende de laatste drie jaar.

Verder toont de studie aan dat het BSO en het TSO de duurste richtingen zijn. Het is evenwel precies in die richtingen dat de meeste kinderen uit kansarme gezinnen terug te vinden zijn. Terwijl de studiekosten jaar na jaar stijgen, zijn de studiebeurzen bevroren op het niveau van 1981 en volgen zij de kostenstijgingen absoluut niet. Onderzoek heeft aangetoond dat in België, meer dan in andere landen, het schoolresultaat sterk afhankelijk is van de sociaal-economische status. Een belangrijke schakel in het gelijkekansenbeleid is het wegwerken van de financiële oorzaken van verschillen inzake onderwijsparticipatie en schoolloopbanen.

In 2001 is een voorstel van resolutie goedgekeurd dat de minister ertoe aanspoorde het studietoelagesysteem te verbeteren. We stellen helaas vast dat dit voor het secundair onderwijs nog niet is gebeurd. Studietoelagen zijn broodnodig zolang het leerplichtonderwijs de kosten die worden gemaakt in functie van de eindtermen, doorrekent naar de ouders. De stijging van het aantal eenoudergezinnen scherpt het probleem alleen maar aan. Voorlopig moeten we het doen met beloften van de minister om de kosten van het secundair onderwijs af te stemmen op de financiële draagkracht van de gezinnen. Jammer genoeg brengen beloften geen brood op de plank.

Wat denkt de minister van een automatische indexering? Is hij bereid die in te voeren als dat nodig blijkt? Is hij bereid om de inkomensgrenzen voor het bekomen van een studietoelage te verhogen? Zullen de studietoelagen worden aangepast in functie van de gevolgde opleiding? Welke stappen heeft de minister reeds ondernomen om de minimum- en maximumgrenzen voor studietoelagen en studiefinanciering geleidelijk op te trekken, zoals aangekondigd in de beleidsnota? Heeft hij reeds zicht op de budgettaire gevolgen van dergelijke aanpassingen?

De voorzitter: Mevrouw Helsen heeft het woord.

Mevrouw Kathleen Helsen: Dit is een belangrijk punt in onze beleidsintenties voor de komende jaren. In de beleidsnota staat zeer uitdrukkelijk dat de studietoelagen meer zullen worden afgestemd op de financiële draagkracht van gezin-

Helsen

nen. Dat is niet alleen belangrijk voor de gezinnen, maar ook voor de leerling zelf. In het kader van de talentontwikkeling is het belangrijk dat leerlingen de kans krijgen de juiste studiekeuze te maken. De keuze heeft vaak ook te maken met de kostprijs van bepaalde richtingen. De richtingen TSO en BSO zijn duurder dan andere. Om een slechte studiekeuze en een ongekwalficeerde uitstroom te voorkomen, is het belangrijk dat hieraan aandacht wordt besteed.

Mijnheer de minister, wanneer mogen we die aanpassing van de studietoelage voor het secundair onderwijs verwachten? Daarbij is het niet alleen belangrijk de toelagen te koppelen aan het gezinsinkomen, maar ook aan het soort opleiding. Ik verwijs in dit verband naar het HIVA-onderzoek, dat duidelijk aantoonde dat de verschillen in kostprijs een rol spelen bij de studiekeuze.

Een diploma secundair onderwijs is belangrijk in Vlaanderen. De studietoelage moet daarom toegankelijk worden gemaakt voor mensen die dat diploma alsnog willen behalen na een zevende jaar beroepssecundair onderwijs of in het tweede-kansonderwijs. De mensen die binnen het tweede-kansonderwijs deeltijds les volgen met de bedoeling dat diploma te behalen, kunnen momenteel immers geen studietoelage krijgen.

De voorzitter: De heer Sannen heeft het woord.

De heer Ludo Sannen: We moeten bekommerd zijn over de kostprijs van het leerplichtonderwijs voor de leerlingen. Toch wil ik wijzen op de relativiteit van de studietoelagen in dat leerplichtonderwijs, waarmee ik niet wil zeggen dat ze niet essentieel en noodzakelijk zijn.

Mevrouw Helsen haalde een aantal elementen aan die de studiekeuze mee bepalen. We kunnen die niet allemaal corrigeren door middel van een studietoelage. Misschien is het zelfs best dat we dat niet doen. Het idee van een maximumfactuur lijkt me interessanter dan een modulering van de studietoelage in het secundair onderwijs op basis de aard van de opleiding. Het is ontzettend moeilijk dat in kaart te brengen.

Ik vind het veel belangrijker rekening te houden met een maximumfactuur. Een studietoelage voor

het secundair onderwijs kan men wel baseren op de noden, rekening houdend met de maximumfactuur. Het doorvoeren van een differentiatie van de studietoelage naargelang de opleiding zou leiden tot een ondoorzichtige situatie en lijkt me daarom onhaalbaar.

Wel moeten we dringend werk maken van de uitvoering van de plannen in het regeerakkoord rond de betaalbaarheid van het secundair onderwijs. Tijdens de ambtstermijn van minister Vanderpoorten was al afgesproken dat leerlingen en ouders de kostprijs op voorhand moeten kennen. De overheid moet nu een volgende stap kunnen zetten door ervoor te zorgen dat die kostprijs een bepaald maximum niet overschrijdt.

De voorzitter: Minister Vandenbroucke heeft het woord.

Minister Frank Vandenbroucke: Mijnheer de voorzitter, de beide vraagstellers hadden het over de initiatieven die werden genomen of nog zullen worden genomen ter aanpassing van de wetgeving inzake de studietoelagen. Ik ben het eens met de heer Sannen dat we het probleem iets ruimer moeten zien. Het gaat inderdaad ook over het beheersen van de studiekosten en daarover staan er een paar dingen in het regeerakkoord die me erg na aan het hart liggen.

In mijn beleidsnota heb ik gesteld dat studietoelagen in de huidige context absoluut noodzakelijk zijn, ook in het secundair onderwijs. Er is immers nog geen sprake van kosteloosheid van het secundair onderwijs. Integendeel, de kosten lopen nog vaak hoog op. Alle commissieleden zullen het met me eens zijn dat de wetgeving ter zake, die nog dateert van 1971, grondig moet worden herbekeken. Dat moet gebeuren in het licht van wijzigingen in het onderwijslandschap, maar ook in het licht van wijzigingen in de maatschappelijke context, zoals de toename van het aantal éénoudergezinnen.

Ook deze ambities heb ik in mijn beleidsnota opgenomen, evenals het streven naar de gelijkshakeling van de financiële voorwaarden en van de voorwaarden inzake nationaliteit in de wetgeving inzake de studietoelagen voor het secundair en het hoger onderwijs. Dat kan bijdragen tot een vermindering van de administratieve lasten. Ongeacht het studieniveau van de kinderen, kan dan

Vandenbroucke

één enkel gezinsdossier worden ingediend. Door deze gelijkschakeling moeten er ook aanpassingen gebeuren aan de inkomensgrenzen en moeten de toelagebedragen opnieuw worden bekeken.

Op zich is dat dus een vrij complexe kwestie. De verschillen tussen de beide wetgevingen moeten in kaart worden gebracht. Er moeten simulaties worden uitgevoerd om een correct beeld te krijgen van de budgettaire impact van eventuele maatregelen. We geven vandaag de eerste aanzetten tot deze oefening, maar het is nog veel te vroeg om te zeggen welke concrete maatregelen we eventueel zullen nemen.

De voorzitter: Mevrouw Martens heeft het woord.

Mevrouw Katleen Martens: Mijnheer de minister, ik dank u voor uw antwoord.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Jef Tavernier tot de heer Frank Vandenbroucke, vice-minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over GOK-uren

De voorzitter: Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Tavernier tot de heer Vandenbroucke, vice-minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over GOK-uren.

De heer Tavernier heeft het woord.

De heer Jef Tavernier: Mevrouw de voorzitter, mijnheer de minister, mijn vraag gaat over de toewijzing van GOK-uren in het secundair onderwijs en de criteria die daarvoor worden gebruikt. Hier en daar worden vragen gesteld over die indicatoren. Zo worden voor leerlingen met dyslexie, dyscalculie en ADHD geen GOK-uren toegerekend. GON-leerlingen, dus leerlingen uit het bijzonder onderwijs, vergen zeer veel begeleiding en overleg, maar dat wordt niet verrekend. Ook de MOF-leerlingen, dus de leerlingen die een als een misdaad omschreven feit hebben gepleegd, moeten van nabij worden gevolgd. Ook zijn er de

leerlingen met een dossier bij het Comité voor Bijzondere Jeugdzorg. Leerlingen die in een instelling verblijven, tellen alleen in de eerste graad mee voor GOK-uren en daarna niet meer.

Bij de scholen en de begeleiders rijst dan ook de vraag of deze elementen niet ook in overweging kunnen worden genomen als indicator voor het toekennen van GOK-uren. Wordt daarover nagedacht, of moet ik die mensen de boodschap geven dat ze het kunnen vergeten?

De voorzitter: Mevrouw Helsen heeft het woord.

Mevrouw Kathleen Helsen: Mevrouw de voorzitter, mijnheer de minister, ik heb het ook al enkele malen gehad over dit onderwerp, onder meer bij de bespreking van de beleidsnota. Ik wil hieraan toevoegen dat die mogelijkheid ook moet worden bekeken voor andere categorieën, zoals hoogbegeefde leerlingen en leerlingen met autisme. Al die leerlingen hebben bijzondere zorgen nodig binnen het onderwijs. Indien we een nieuw financieringssysteem opzetten, dan moeten we erover waken dat zij gelijke kansen krijgen.

De voorzitter: De heer Sannen heeft het woord.

De heer Ludo Sannen: Mevrouw de voorzitter, we hebben in het verleden een voorstel van resolutie hierover goedgekeurd. We moeten ons ervoor hoeden beide categorieën te vermengen.

Voor de GOK-leerlingen bestaan duidelijke indicatoren, al vormen de leerlingen uit de bijzondere jeugdzorg misschien een uitzondering. Voor de leerlingen met specifieke leerbehoeften mogen we niet vervallen in een situatie waarbij we elke leerling afzonderlijk moeten quoteren en op basis daarvan middelen voor begeleiding moeten toekennen aan de scholen. Laten we ervan uitgaan dat elke school wordt geconfronteerd met een aantal leerlingen met specifieke leerbehoeften.

De middelen voor zorg zullen een onderdeel zijn van dat geheel en zullen gericht moeten worden ingezet. Het is echter niet haalbaar om aan elke leerling een bepaalde indicator te geven die de aard van zijn specifieke leerbehoefte weergeeft en meteen ook de middelen die nodig zijn om dat te financieren. Het zou ook niet wenselijk zijn. Leerlingen kunnen immers evolueren waardoor ze

Sannen

soms minder en soms meer begeleiding nodig hebben.

We moeten daarom uitgaan van een contingent waar we financiële middelen tegenover plaatsen waarmee de scholen hun zorgopdracht kunnen waarmaken.

Mevrouw Monica Van Kerrebroeck: Ik wil daaraan toevoegen dat het contingent dat men toebedeeld krijgt, afhankelijk is van de samenstellende delen. Het is best mogelijk dat sommige scholen zich niet openstellen voor leerlingen met specifieke noden, terwijl andere scholen daartoe wel bereid zijn. Het begeleiden van leerlingen met bepaalde beperkingen – ik denk daarbij aan rolstoelpatiënten – is niet zo eenvoudig en vergt veel inzet en personeel.

De heer Ludo Sannen: We moeten nog een onderscheid maken. In elke school zijn er leerlingen met specifieke leerbehoeften, al hebben ze niet met de typische GON-problematiek te maken. Voor hen moet in een zorgfinanciering worden voorzien.

Scholen kunnen een beroep doen op de GON-financiering wanneer leerlingen met fysieke en andere handicaps overstappen van het buitengewoon naar het gewoon onderwijs. We moeten echter zorgen voor een GON-financiering waarbij deze kinderen meteen in het gewoon onderwijs terecht kunnen.

De voorzitter: Minister Vandenbroucke heeft het woord.

Minister Frank Vandenbroucke: Mevrouw de voorzitter, collega's, ik denk dat ik in het verleden al genoeg heb beklemtoond dat we twee problematieken uit elkaar moeten houden, met alle nodige nuances.

De GOK-ondersteuning is gebaseerd op sociaal-culturele kenmerken die te maken hebben met de omgeving van de school en met haar algemene aantrekkingskracht, kortom, met het feit dat, sociologisch gezien, sommige groepen makkelijker in bepaalde scholen terechtkomen dan andere. Het sociale aspect is dus in zekere zin zeer structureel.

Bij leerlingen met specifieke leerstoornissen of handicaps gaat het eigenlijk over individuele ken-

merken die veelal aangeboren zijn en in principe toevallig gespreid over de hele bevolking. Scholen kunnen natuurlijk een beleid voeren waardoor nogal wat ouders van leerlingen met welbepaalde leerstoornissen worden aangetrokken. Die scholen zullen dan ook meer dergelijke leerlingen tellen dan andere scholen.

Natuurlijk is er een samenhang tussen bepaalde sociale problemen en leerstoornissen. Het is dus perfect mogelijk dat kinderen met individuele leerstoornissen ook onder de GOK-indicatoren vallen. We moeten echter een scherp onderscheid bewaren tussen het sociaal-culturele aspect, dat een school kan overvallen en waar een school weinig bewegingsruimte in heeft, en de individuele leerstoornissen, waarvan we in principe mogen stellen dat ze toevallig verspreid zijn over de hele bevolking. Bij een correct inschrijvingsbeleid moeten de individuele leerstoornissen dus terug te vinden zijn in alle scholen.

We moeten nagaan wat de algemene capaciteit van scholen is om zorg aan te bieden. In alle scholen moet daaraan worden gewerkt. Er moet voldoende capaciteit en professionaliteit zijn. Daarnaast is er de meer specifieke inclusiegedachte met een aantal instrumenten die inderdaad aan individuele leerlingen gebonden zijn. Het GON is een wat beperkt voorbeeld daarvan. We moeten naar een nieuwe fase van inclusie gaan.

Ik ben een conceptnota op punt aan het stellen over de idee van een zorgcontinuüm in het onderwijs. Ik wil in de loop van het volgende schooljaar een projectteam aan het werk zetten om de inclusie-idee te operationaliseren. Ik heb het gevoel dat dat absoluut nodig is. Als we er, na heel wat ervaringen en na al onze discussies, niet in slagen om een en ander te operationaliseren, dan denk ik dat we onze verantwoordelijkheid niet opnemen.

Ik wil dus echt een onderscheid maken tussen het sociaal-culturele, dat structureel is en waardoor scholen in een vicieuze cirkel kunnen terechtkomen, en de individuele leerstoornissen die in principe in alle scholen te vinden moeten zijn en waarvoor scholen een capaciteit voor zorgbeleid nodig hebben, eventueel aangevuld met specifieke individuele instrumenten voor kinderen met een zware handicap, een leerstoornis en dergelijke meer. De regering moet nu komen tot een inclusieconcept

Vandenbroucke

dat vervolgens moet worden geoperationaliseerd. Daardoor zal het debat aan duidelijkheid winnen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Jef Tavernier tot de heer Frank Vandenbroucke, vice-minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over de subsidiëring van het onderwijs

De voorzitter: Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Tavernier tot de heer Vandenbroucke, vice-minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over de subsidiëring van het onderwijs.

De heer Tavernier heeft het woord.

De heer Jef Tavernier: Mijnheer de minister, mijn vraag gaat over de subsidiëring van scholen met leerlingen uit de bijzondere jeugdzorg. Die leerlingen zijn vaak maar voor een tijdje op de school aanwezig. Om de subsidiëring te bepalen, wordt er een momentopname gemaakt op 1 februari en daaraan wordt het lestijdenpakket gekoppeld.

De scholen kunnen geluk hebben of pech. Indien de leerlingen uit de bijzondere jeugdzorg op 1 februari in de school ingeschreven zijn, worden ze meegeteld en krijgt de school daar geld voor. Indien dat niet het geval is, krijgt de school geen geld, ook niet als er na 1 februari toch nog dergelijke leerlingen in de school terechtkomen. Deze situatie is sterk onderhevig aan fluctuaties. Het veranderen van school is immers inherent aan de situatie van die kinderen.

Moeten de lesurenpakketten voor die kinderen niet veeleer aan de kinderen zelf worden gekoppeld dan aan de school?

Mevrouw Monica Van Kerrebroeck: Dat is inderdaad mogelijk. Voor de kinderen van asielzoekers is dat echter geen oplossing. Sommige Gentse scholen hebben na 1 februari al eens een plotse toestroom meegemaakt van kinderen van asielzoekers na 1 februari. Ze werden dus ook geconfron-

teerd met het probleem dat u hebt aangekaart. Aan deze kinderen is echter geen lesurenpakket gekoppeld. In dat geval zou het voorstel van de heer Tavernier dus niets hebben opgelost.

De voorzitter: Minister Vandenbroucke heeft het woord.

Minister Frank Vandenbroucke: Het is correct dat geplaatste kinderen extra zorg en aandacht vragen. Vandaar dat aan deze jongeren bijzondere aandacht werd besteed in de regelgeving. Deze aandacht komt in de regelgeving op drie verschillende wijzen tot uiting, namelijk bij het bepalen van het aantal aanvullende lestijden voor het voeren van een gelijkedekansbeleid, bij de berekening van het lestijdenpakket en bij het vaststellen van de omkadering voor scholen die verbonden zijn aan een erkend Centrum voor Kinderzorg en Gezinsondersteuning.

In de eerste plaats voorziet het gelijke-onderwijskansendecreet dat leerlingen die tijdelijk of permanent buiten het eigen gezinsverband zijn opgenomen door een persoon, een gezin, een voorziening of een sociale dienst, in het kader van de bijzondere jeugdbijstand beschouwd worden als een thuisloze leerling. Bij het toekennen van de verschillende wegingcoëfficiënten in het kader van het geïntegreerd ondersteuningsaanbod, heeft men ervoor geopteerd om de zwaarst belastede indicatoren de hoogste wegingscoëfficiënt te geven.

Hierbij werd rekening gehouden met wetenschappelijk onderzoek dat in het verleden is verricht naar de samenhang tussen socio-economische en culturele achtergrondkenmerken, schoolse achterstand en draagkracht van de school. Niemand zal ontkennen dat de achtergrondkenmerken van kinderen uit de bijzondere jeugdzorg zwaar mogen doorwegen. Het decreet gelijke onderwijskansen voorziet dat die indicator het hoogste gewicht krijgt, namelijk 0,8. De aanvullende lestijden voor het voeren van een gelijkedekansbeleid werden op basis van de leerlingenaantallen van 1 februari 2005 berekend voor de schooljaren 2005-2006, 2006-2007 en 2007-2008.

Daarnaast bepaalt artikel 140 van het decreet basisonderwijs dat de kinderen die geplaatst zijn door de jeugdrechter of door de comités voor bijzondere jeugdzorg voor anderhalf tellen voor de

Vandenbroucke

berekening van het lestijdenpakket. Deze hogere weging geldt ook voor de kinderen die verblijven in een Centrum voor Kinderzorg en Gezinsondersteuning (CKG).

Voor scholen verbonden aan deze centra – zo zijn er momenteel vijf – is bovendien bepaald dat er niet met een teldag, maar met een telperiode wordt gewerkt. Werken met één vaste teldag zou voor deze scholen nadelige gevolgen hebben, want op de teldag kunnen er toevallig weinig kinderen ingeschreven zijn in de school.

Artikel 132, paragraaf 4 van het decreet basisonderwijs bepaalt daarom dat de lestijden van de scholen verbonden aan een CKG anders berekend worden. Voor een bestaande school baseert men zich daarbij op het gemiddeld aantal regelmatige leerlingen, ingeschreven tijdens de periode van twaalf maanden die voorafgaat aan de eerste schooldag van februari van het jaar waarin het betrokken schooljaar een aanvang neemt. Bij de oprichting van een school baseert men zich op het gemiddelde aantal regelmatige leerlingen, ingeschreven op de eerste dertig dagen, te rekenen vanaf de oprichting van de school.

De overige scholen met een beperkt aantal of helemaal geen kinderen uit de bijzondere jeugdzorg hebben inderdaad als teldag de eerste schooldag van februari van het voorgaande schooljaar, of in geval van een programmatie of een herstructurering, de eerste schooldag van oktober van het lopende schooljaar. Het geachte commissielid vermeldt in zijn vraag terecht dat scholen soms de voordelen en soms de nadelen ervaren van dit systeem van werken met een teldag.

Het is echter niet opportuun om voor alle scholen te werken met een omkadering gebaseerd op een gemiddeld aantal regelmatige leerlingen gedurende een bepaalde telperiode. Het zou onvermijdelijk leiden tot de creatie van bijkomende regels en documenten en dus tot meer planlast voor de scholen. Zo'n maatregel, al is hij goedbedoeld, leidt tot een aantal neveneffecten waardoor de eventuele meerwaarde in het niets verzinkt in vergelijking met de nadelen.

De voorzitter: De heer Tavernier heeft het woord.

De heer Jef Tavernier: Voor sommige scholen is er inderdaad een gedeeltelijke oplossing, vermits de berekening gebeurt op basis van de gemiddelde aanwezigheid. Andere scholen hebben er wel problemen mee. Het antwoord van de minister ontgoochelt me.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Kathleen Helsen tot de heer Frank Vandenbroucke, vice-minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over het deeltijds kunstonderwijs (DKO) en diploma's van het hoger kunstonderwijs (HKO)

De voorzitter: Aan de orde is de vraag om uitleg van mevrouw Helsen tot de heer Vandenbroucke, vice-minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over het deeltijds kunstonderwijs (DKO) en diploma's van het hoger kunstonderwijs (HKO).

Mevrouw Helsen heeft het woord.

Mevrouw Kathleen Helsen: We beschikken in Vlaanderen over een uniek deeltijds kunstonderwijs met pedagogisch geschoolde en enthousiaste leerkrachten. Het kunstonderwijs zorgt niet alleen voor onderwijs, maar door zijn talrijke buitenschoolse activiteiten ook voor een culturele uitstraling. Het biedt een culturele meerwaarde in de opvoeding. Het onderwijs gebeurt in de naschoolse omgeving. Heel wat kinderen ontdekken de kunst en leren ze begrijpen en beoefenen. Voor kinderen is kunsteducatie belangrijk omdat het een wezenlijke rol speelt in hun persoonlijkheidsontwikkeling.

In de beleidsnota stelt u zeer nadrukkelijk dat u het DKO kansen wil bieden en dat u het op een verantwoorde manier verder wil ontwikkelen. U wil daartoe de decretale basis actualiseren en versterken. Hebt u al initiatieven genomen? Welke initiatieven zijn dat? Wanneer kunnen wij concrete initiatieven verwachten in het parlement?

U hebt in uw beleidsnota ook aandacht voor het welbevinden van de leerkrachten. Binnen het deeltijds kunstonderwijs leven hoge verwachtingen,

Helsen

zeker met betrekking tot de inschakeling van de WO (Wetenschappelijk Onderwijs)-diploma's in de BaMastructuur. Een tiental jaren geleden heeft het hoger kunstonderwijs, waaruit de meeste leerkrachten komen, terecht een eigen plaats gekregen in het hogeschooldecreet. Wie er sindsdien afstudeert, behaalt een mastergraad. Alleen is toen nagelaten om de eerder afgeleverde diploma's zoals de eerste prijzen, gelijk te schakelen met de mastergraden. De sector vraagt dat de gelijkschakeling spoedig zou gebeuren. Wat is de huidige stand van zaken in dat dossier?

Vanuit de sector bereiken mij tevens signalen over de planlast voor de directies. Binnen het DKO is er slechts weinig personeel voor administratieve taken. Met de nieuwe wetgeving betreffende veiligheid en gezondheid krijgt dat personeel nieuwe taken opgelegd. Wat wil u doen om de planlast te verlagen? Wat betekent dat precies voor het DKO? Zal het personeel kansen krijgen om beter te functioneren?

U verwijst in uw beleidsnota naar samenwerkingsverbanden die moeten worden uitgewerkt in het DKO. Wat bedoelt u daar precies mee? Moet er worden gestreefd naar schaalvergroting? Hoe moet de sector dat interpreteren? Het is net voor het DKO zeer belangrijk om zijn activiteiten dicht bij de kinderen te kunnen ontwikkelen. Momenteel is het zelfs mogelijk om daartoe een filiaal op te richten.

De gemeentebesturen brengen momenteel 30 procent van de financiering van het DKO in. Toch hebben zij weinig mogelijkheden om autonoom te beslissen, bijvoorbeeld over het opstarten van een filiaal. Op dat vlak zijn immers zeer strakke normen van toepassing. De gemeentebesturen zouden zelf moeten kunnen beslissen of zij een belangrijke financiële bijdrage willen leveren voor het opstarten van een nieuw filiaal. Misschien moet worden nagegaan of de wetgeving op dit vlak niet moet worden versoepeld. Het DKO is immers sterk afhankelijk van de financiële middelen die de gemeentebesturen ter beschikking stellen. Veel gebouwen waar DKO wordt aangeboden, zijn er erg aan toe. Daarom had ik van de minister graag vernomen welke initiatieven hij wil nemen.

De voorzitter: Minister Vandenbroucke heeft het woord.

Minister Frank Vandenbroucke: Mevrouw de voorzitter, geachte collega's, de organisatiebesluiten van het deeltijds kunstonderwijs dateren van 1990 en zijn op een aantal punten aan een update toe. Alvorens de meer inhoudelijke vernieuwing van het opleidingsaanbod te realiseren, wil ik eerst de programmatieregelgeving vernieuwen. Zodra het budgettair mogelijk is, wil ik aan de regering voorstellen om een aantal beperkingen voor filialen op te heffen, zodat het DKO kan voldoen aan de groeiende vraag naar kunstopleidingen voor jongeren. Verder wil ik aan grootschalige filialen de mogelijkheid bieden tot verzelfstandiging. De ontwerpbesluiten daartoe worden momenteel door mijn medewerkers geanalyseerd.

De artikelen 128, paragraaf 4 en 129, paragraaf 5, van het decreet van 4 april 2003 betreffende de herstructurering van het hoger onderwijs in Vlaanderen sommen de graden op die voor het academiejaar 2004-2005 werden verleend en die gelijkgesteld worden met de graad van bachelor of master. Het structuurdecreet machtigt de Vlaamse Regering ook om de aanvullende maatregelen te nemen die nodig zijn voor de gelijkschakeling van andere graden die in het hoger onderwijs werden verleend. Daaraan wordt uitvoering gegeven met het besluit van de Vlaamse Regering van 17 september 2004 tot gelijkschakeling van de graden, uitgereikt voor het academiejaar 2004-2005, met de graden van bachelor of master. Met dat besluit wordt het diploma van een afdeling van het hoger kunstonderwijs van de eerste graad en van de tweede graad gelijkgesteld met de graad van bachelor. Het diploma van een afdeling van het hoger kunstonderwijs van de derde graad wordt gelijkgesteld met de graad van master.

Samenwerking tussen academies voor deeltijds kunstonderwijs is op de eerste plaats zinvol om het beleidsvoerend vermogen van de instellingen te versterken. Verder biedt samenwerking ook mogelijkheden om de middelen efficiënter in te zetten – bijvoorbeeld door het gemeenschappelijk uitvoeren van een aantal taken en het maken van afspraken over het opleidingsaanbod in een regio. Ik zou deze beweging niet definiëren als schaalvergroting, maar veeleer als het beter afstemmen van zelfstandige eenheden op een groter geheel.

Ik heb mijn administratie de opdracht gegeven om een aantal samenwerkingsvormen te onderzoeken met het oog op de specificiteit van het

Vandenbroucke

deeltijds kunstonderwijs. Wellicht zal samenwerking tussen instellingen niet overal op dezelfde manier kunnen worden ingevuld. Academies zijn sterk verankerd in het culturele leven van een stad of gemeente en hebben soms ook een regionale uitstraling. Die lokale context verschilt van regio tot regio en van gemeente tot gemeente. Het is daarom mijn bedoeling om lokale besturen mogelijkheden te bieden om die samenwerking vorm te geven. Zo kan de grootte van het samenwerkingsverband variëren van gemeente tot gemeente en van regio tot regio.

In het deeltijds kunstonderwijs is de inrichtende macht verantwoordelijk voor de gebouwen en de infrastructuur terwijl de loonkost voor leraren en directies haast volledig door de Vlaamse overheid wordt gedragen. De vraag welke overheid welke taak op zich neemt, is in deze kwestie niet onbelangrijk. Tot nu toe kwamen de instellingen voor deeltijds kunstonderwijs niet in aanmerking voor subsidies van de DIGO (Dienst Infrastructuur en Gebouwen voor het Onderwijs). In het normenbesluit, dat de spelregels voor het toekennen en berekenen van de subsidie bevat, is deze sector niet opgenomen. Bij de opmaak van een nieuw normenbesluit wil ik onderzoeken of het toepassingsgebied kan worden uitgebreid naar het deeltijds kunstonderwijs.

De werkingsmiddelen van het DKO zijn gerelateerd aan het aantal leerlingen. De groei van het aantal leerlingen, die zich de afgelopen drie schooljaren heeft voorgedaan, resulteert dus in een stijging van de werkingsbudgetten. Die budgetten worden in de meeste steden en gemeenten aangevuld door de lokale overheid. Academies zijn belangrijke spelers in het lokale culturele veld. Dat is de reden waarom er bij de meeste overheden goodwill bestaat om deze onderwijsvorm te ondersteunen.

De voorzitter: Mevrouw Helsen heeft het woord.

Mevrouw Kathleen Helsen: Ik dank de minister voor zijn antwoord. Er is meer duidelijkheid gecreëerd. Ik wacht een concreet voorstel af.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Tinne Rombouts tot de heer Frank Vandenbroucke, vice-minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over het verhuuren van sportinfrastructuur door scholen aan sportverenigingen

De voorzitter: Aan de orde is de vraag om uitleg van mevrouw Rombouts tot de heer Vandenbroucke, vice-minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over het verhuuren van sportinfrastructuur door scholen aan sportverenigingen.

Mevrouw Rombouts heeft het woord.

Mevrouw Tinne Rombouts: Mevrouw de voorzitter, mijnheer de minister, geachte collega's, mijn vraag is ingegeven door de bezorgdheid die in de sector leeft rond dit onderwerp. Op 31 januari 2002 stelde de heer Van Nieuwerkerke een vraag om uitleg aan de vorige minister van Onderwijs Vanderpoorten over het openstellen van sportinfrastructuur door scholen. Toen werd verwezen naar enkele aanbevelingen die aan bod waren gekomen op een studiedag van de Koning Boudevijnstichting.

Een van de aanbevelingen hield in dat de bevoegde ministers met omzendbrieven de scholen zouden kunnen sensibiliseren om hun sportinfrastructuur open te stellen. Zulks zou aansluiten bij de visie om meer sport op school aan te bieden. Zo zou sport ook beter met gezondheid kunnen worden verbonden. In het Vlaams Parlement werd op 18 december 2003 een voorstel van resolutie van de heren Martens, De Meyer en Vanleenhove goedgekeurd over het infrastructuurbeleid voor het Vlaamse onderwijs. Daarin werd aan de Vlaamse regering onder meer gevraagd om de schoolinfrastructuur te optimaliseren en om door een bredere samenwerking een intensiever gebruik van de schoolinfrastructuur en de openstelling ervan voor de gemeenschap te stimuleren.

Echo's van diezelfde intenties staan in de beleidsnota Onderwijs van minister Vandenbroucke. In het kader van het concept brede school wordt onder meer gesproken van het creëren van instrumenten waardoor de gemeenten eenzelfde ondersteunend beleid kunnen voeren voor alle scholen op hun grondgebied, voor alle aangelegenheden

Rombouts

– ook voor deze die niet als sociale voordelen gezien worden – die op de grens liggen tussen onderwijs enerzijds en welzijn, cultuur, jeugd, sport en dergelijke anderzijds. Er werd ook gesproken van het opheffen van verbodsbepalingen rond het gebruik van schoolgebouwen.

Toch blijkt uit de praktijk dat het vooropgestelde gebruik van de schoolinfrastructuur door sportverenigingen niet volledig volgens plan loopt. Zo worden de scholen niet alleen onderworpen aan strenge controles, maar komen alle lasten verbonden met de verhuur van de infrastructuur, ten laste van de scholen zelf. De controles van de administratie Onderwijs hebben tot doel misbruiken vast te stellen. Wanneer extra inkomsten worden gegenereerd door het uitbaten van een cafetaria in de sportinfrastructuur, kan dat eventueel als een handelsactiviteit worden beschouwd, en dat is verboden voor scholen. Daarenboven blijft de school verantwoordelijk voor het onderhoud van de infrastructuur, de elektriciteitskosten, het beheer van de verhuursactiviteiten en dergelijke meer. Die lasten vereisen extra inspanningen van de school. Vandaar dat meerdere scholen afhaken en besluiten hun infrastructuur voor te behouden voor eigen gebruik. Daardoor dreigt een nijpend tekort aan sportinfrastructuur voor de plaatselijke sportverenigingen.

Is de minister op de hoogte van het probleem? Heeft hij in het kader van zijn beleidsnota al concrete maatregelen genomen die aansluiten bij de hogervermelde resolutie van het Vlaams Parlement? Zo nee, wat is dan de stand van zaken van dit dossier? Ziet de minister mogelijkheden om de knelpunten weg te werken en bijkomende ondersteunende maatregelen te nemen zodat het dubbel gebruik van die sportlokalen mogelijk blijft?

De voorzitter: De heer Van Baelen heeft het woord.

De heer Gilbert Van Baelen: Mevrouw de voorzitter, mijnheer de minister, geachte collega's, dit probleem is de afgelopen jaren meer dan eens besproken. Op een bepaald ogenblik is cijfermateriaal ter sprake gekomen dat in tegenspraak is met wat hier wordt gezegd. Het bezettingspercentage van de schoolinfrastructuur na de schooluren is zeer groot. Het knelpunt is of een cafeta-

ria al dan niet als een handelsactiviteit moet worden beschouwd. Als het gebruikt wordt buiten de schooluren en privaat wordt uitgebaat, lijkt dat me niet meer dan logisch. Scholen hebben allerlei juridische constructies opgezet – al dan niet in de vorm van een vzw – om nadien in overleg de plaats en de rol van het lokale bestuur ten aanzien van de sportinfrastructuur in de gemeente aan te kaarten. Ik zou dus niet graag hebben dat hier het beeld blijft hangen dat er veel vraag is naar sportinfrastructuur terwijl de door de overheid mee gesubsidieerde sportinfrastructuur in scholen weinig of niet zou worden gebruikt.

Mevrouw Monica Van Kerrebroeck: De controleurs van die vzw's maken soms boekhoudkundige problemen van het feit dat scholen hun lokalen ter beschikking stellen of verhuren. Er zou hulp moeten worden geboden bij de boekhoudkundige verwerking van die activiteiten. Het doel moet zijn dat scholen hun lokalen ter beschikking stellen, dat een billijke vergoeding mag worden gevraagd voor elektriciteit, schoonmaak en toezicht en dat het allemaal niet op een handelszaak mag uitdraaien.

De voorzitter: Minister Vandenbroucke heeft het woord.

Minister Frank Vandenbroucke: Mevrouw de voorzitter, geachte collega's, in mijn beleidsnota vermeld ik het belang van een goede samenwerking tussen scholen, sportverenigingen en gemeentelijke sportdiensten. Deze lokale afspraken kunnen echter alleen succes hebben als zowel de scholen als de betrokken verenigingen op vrijwillige basis engagementen willen aangaan. Schoolbesturen en inrichtende machten zijn eigenaar van de gebouwen en van het sportmateriaal. Het staat hun derhalve vrij te bepalen aan wie, wanneer en vooral onder welke voorwaarden zij hun infrastructuur en toebehoren ter beschikking stellen.

Duidelijke afspraken – liefst contractueel vastgelegd – moeten onder meer bepalen hoe de kosten worden gedeeld, op welke wijze buitenschoolse activiteiten van derden én leerlingen op school worden verzekerd en hoe hierop toezicht wordt gehouden. Uiteraard zal men bij het aangaan van deze lokale engagementen rekening moeten houden met het verbod voor scholen om aan handelsactiviteiten te doen.

Vandenbroucke

Ik ben ervan overtuigd dat het – in tegenstelling tot de situatie die u schetst – toch om een winst situatie kan gaan zonder dat men dit verbod met voeten treedt. Het contractueel vastleggen dat kosten voor gebruik, verzekering, verwarming en schoonmaak van de sportinfrastructuur worden gedeeld of terugbetaald, druist niet in tegen het verbod voor scholen om aan handelsactiviteiten te doen. Er is op dit moment al heel wat materiaal beschikbaar waaruit scholen hun inspiratie kunnen halen om van een samenwerkingsovereenkomst een haalbare kaart te maken.

Zo is het in het hoger onderwijs vrij gangbaar de sportinfrastructuur ter beschikking te stellen van studenten, oud-studenten, personeel, overheden, verenigingen, bedrijven en particulieren. Er worden verschillende geijkte tarieven toegepast in functie van de band met de instelling. Verder verwijs ik naar bestaande modellen van samenwerkingsovereenkomsten – onder meer van de RAGO – die scholen kunnen gebruiken.

In het antwoord op vraag nummer 177 van 22 april 2005 van de heer Daems geef ik aan welke ondersteunende maatregelen de centrale overheid kan nemen voor het wegwerken van hinderpalen bij het gebruik van sportinfrastructuur van scholen voor niet-onderwijsdoelen. Mijn kabinet zorgt voor de concrete uitwerking hiervan.

De voorzitter: Mevrouw Rombouts heeft het woord.

Mevrouw Tinne Rombouts: Mijnheer de minister, ik wil er aan toevoegen dat die sportlokalen de jongste jaren steeds meer dubbel worden gebruikt. Dat kunnen we alleen maar toejuichen. Er gebeuren echter controles en die schrikken de scholen af. De voorzitter heeft terecht gesteld dat men maatregelen zou moeten nemen opdat de scholen niet zouden worden afgeschrikt.

De scholen kunnen zelf wel beslissen wat ze doen met hun gebouwen. De overheid moet de samenwerkingsvormen die nu al mogelijk zijn, bekendmaken aan de scholen. Er zouden nog meer stimulansen moeten zijn.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Hilde Crevits tot de heer Frank Vandenbroucke, vice-minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over de tewerkstelling van vrouwen aan universiteiten

De voorzitter: Aan de orde is de vraag om uitleg van mevrouw Crevits tot de heer Vandenbroucke, vice-minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over de tewerkstelling van vrouwen aan universiteiten.

Mevrouw Crevits heeft het woord.

Mevrouw Hilde Crevits: Mevrouw de voorzitter, mijnheer de minister, geachte leden, uit een onderzoek van Nico Steegmans getiteld 'Segregatie m/v in het Vlaams Hoger Onderwijs' blijkt dat het onderwijslandschap sterk aan verandering onderhevig is geweest tijdens de voorbije decennia. In het basis- en secundair onderwijs vormen vrouwen de meerderheid van het onderwijzend personeel. Ook in het hogescholenonderwijs doen ze met een aandeel van 45 percent aardig hun best.

Aan de universiteiten verloopt de tewerkstelling van vrouwen echter nog steeds heel wat moeilijker. Uit de recent gepubliceerde gegevens van het Steunpunt Gelijkekansenbeleid blijkt dat vrouwen in 2002 slechts 15 percent uitmaakten van het zelfstandig academisch personeel aan universiteiten. Dat is vrij weinig, aangezien meer dan de helft van de studenten vrouwen zijn. Nochtans is er wel degelijk een verschuiving geweest: in 1992 was slechts 10 percent van het zelfstandig academisch personeel vrouwelijk. Op basis van de onderzoeksresultaten lijkt deze evolutie echter te stagneren.

Om meer vrouwelijke docenten aan het werk te zien, zijn er maatregelen nodig om vrouwen te stimuleren door te zetten in de richting van een academische carrière. We zien niet alleen dat meer mannen dan vrouwen aan een academische carrière beginnen, maar ook dat steeds meer vrouwen hun doctoraatsthesis niet afmaken en voortijdig afhaken. Mijnheer de minister, in uw Beleidsnota Onderwijs wijst u expliciet op de rol van de Vlaamse Onderwijsraad in een diversiteitbeleid in het onderwijs. Ook suggereert u specifieke mogelijkheden voor vrouwelijke onderzoekers aan de universiteiten.

Crevits

Ik citeer er één: 'De universiteiten moeten vrouwelijke onderzoekers aanmoedigen en uitnodigen om lid te worden van onderzoeksraden, faculteitsraden en benoemingscommissies. Ook een evaluatiesystematiek die minder gericht is op de kwantiteit en meer op de kwaliteit van het onderzoek, is nodig om meer vrouwen in het onderzoek te krijgen.' Aan universiteiten gelden als beste onderzoekers inderdaad de mensen met de meeste publicaties, de grootste internationale ervaring en het snelste en meest rechtlijnige parcours. Vrouwen die een doctoraatsthesis afwerken, zijn meestal tussen 25 en 35 jaar oud, het ogenblik waarop men denkt aan het vormen en uitbreiden van een gezin.

Mijnheer de minister, bent u op de hoogte van de onderzoeksresultaten van de heer Steegmans? Ik neem aan dat dit het geval is. Werden er reeds maatregelen genomen om de tewerkstelling van vrouwen aan universiteiten te verbeteren? Op welke wijze wilt u dit probleem de komende jaren aanpakken? Hoe zult u de eventueel genomen maatregelen toetsen op hun effectiviteit? Hebt u hierover reeds overleg gehad met mevrouw Van Brempt, minister van Gelijke Kansen? Zij heeft bij de toelichting van haar beleidsnota sterk beklemtoond dat ze een coördinerende en sturende taak wil vervullen over de grenzen tussen de beleidsdomeinen heen. Indien u met haar nog geen overleg hebt gehad, overweegt u dat dan? Ik kan me immers voorstellen dat het probleem zich niet beperkt tot universiteiten. Ook bij het midden- en topmanagement van de bedrijven is slechts een vijfde van de managers een vrouw.

Hebt u hierover al overleg gehad met de universiteiten zelf? Op welke wijze wilt u dat overleg in de toekomst organiseren? Welke initiatieven overweegt u?

De voorzitter: Minister Vandenbroucke heeft het woord.

Minister Frank Vandenbroucke: Mevrouw de voorzitter, geachte leden, het onderzoek van de heer Steegmans is mij bekend. De resultaten ervan bevestigen de gekende tendensen inzake de tewerkstelling van vrouwen aan de universiteiten. Bij mijn weten zijn er geen maatregelen genomen die rechtstreeks uit dit onderzoek voortvloeien.

Het onderzoek pretendeerde ook niet dat het richting wilde geven in die zin.

Dat betekent echter niet dat de tewerkstelling van vrouwen geen aandachtspunt is en dat er sindsdien geen acties zijn ondernomen om de vrouwelijking van het academisch personeel te bevorderen. De vorige regering heeft al de verlenging met een jaar gerealiseerd van het mandaat van assistent en doctor-assistent in geval van zwangerschap of langdurige ziekte. In mijn beleidsnota heb ik doelbewust aandacht besteed aan de vrouwelijking van het academisch personeel. Ook in de CAO I voor het hoger onderwijs staat terzake een engagement.

Ik heb in een eerder antwoord evenwel reeds gezegd dat het niet vanzelfsprekend is om effectieve maatregelen uit te werken tegen de ondervertegenwoordiging van vrouwen. Het gaat hier namelijk om een verandering van structuren en culturen die niet zomaar met wat regelgeving te realiseren is. De acties die ik daarnet heb aangehaald, kunnen weliswaar een positieve impuls geven om deze verandering te stimuleren. Het is echter een illusie te denken dat deze verandering van vandaag op morgen kan worden gerealiseerd.

Het departement Onderwijs is, samen met onder meer de minister van Gelijke Kansen en de administratie Wetenschap en Innovatie, partner in een ESF-EQUAL-project van de VLIR-werkgroep Gelijke Kansen. Dit project heeft als doel het uitwerken van een gids met een HRM-instrumentarium voor gelijke kansen aan de Vlaamse universiteiten. De rapportage over de voortgang van dit project lijkt me een goede en concrete basis om overleg te plegen met de minister van Gelijke Kansen.

U vroeg ook of ik al overleg heb gehad met de universiteiten. Enerzijds heeft mijn administratie contact met de universiteiten binnen de eerder genoemde VLIR-werkgroep. Anderzijds werkt ze momenteel aan het uitvoeringsbesluit voor de toepassing van het decreet inzake een evenredige participatie binnen het onderwijsveld. Dit besluit heeft onder meer tot doel het bewerkstelligen van een meer evenredige vertegenwoordiging van vrouwen binnen het academisch personeel. Dit ontwerp zal het voorwerp uitmaken van collectieve onderhandelingen binnen het subcomité Regelgeving van het Vlaams Onderhandelingscomité

Vandenbroucke

voor het hoger onderwijs. Dit subcomité bevat een delegatie van besturen van de universiteiten en de hogescholen, die aldus formeel betrokken worden bij het overleg over dit onderwerp.

De voorzitter: Mevrouw Crevits heeft het woord.

Mevrouw Hilde Crevits: Mijnheer de minister, ik dank u voor uw antwoord. Ik kijk uit naar de concrete resultaten.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Werner Marginet tot de heer Frank Vandenbroucke, vice-minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over de engagementsverklaring voor diversiteit in het hoger onderwijs

De voorzitter: Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Marginet tot de heer Vandenbroucke, vice-minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over de engagementsverklaring voor diversiteit in het hoger onderwijs.

De heer Marginet heeft het woord.

De heer Werner Marginet: Mevrouw de voorzitter, mijnheer de minister, naar aanleiding van de begrotingcontrolle heb ik op dinsdag 31 mei in de commissie reeds gewezen op het feit dat u, onder het mom van kansarmoedebestrijding, de financiële inspanningen voorbehoudt voor initiatieven die als doel zouden hebben het verbeteren van de leerprestaties van allochtonen. Ik verwijs bijvoorbeeld naar uw formulering ‘kansarmen en/of allochtonen’ in hoofdstuk X, afdeling III, artikel 31.

Gezien de inspiratie van mijn vraag hebt u in de commissie niet geantwoord op de stelling dat kansarmen en allochtonen niet per definitie synoniem zijn en dat alleen de allochtonen de eigenlijke doelgroep vormen, terwijl andere kansarmen in de kou blijven staan. Ik vond dat jammer. Sta

me dan toch even toe mijn inspiratie nader toe te lichten.

Ik ben bezorgd over de toekomst van ons onderwijs en van onze maatschappij. U zult het met me eens zijn dat de toekomst van onze maatschappij in handen is van het onderwijs. In deze tijden van besparingen is het strikt noodzakelijk de financiële middelen zo efficiënt mogelijk te investeren.

We merken echter dat de nieuwe investeringen keer op keer gaan naar aan allochtonen gerelateerde domeinen binnen het onderwijs. Bij deze doelgroep is het effect echter minimaal tot onbestaande. Wanneer u met deze onefficiënte geldbesteding wordt geconfronteerd, bestaat uw politiek-correcte reflex eruit nog meer geld te stoppen in die domeinen.

Als u voorbeelden wilt: net krijgen we het voorstel van decreet over de wijziging van het eerste GOK-decreet. Uw partijgenoten beweren in de toelichting erbij het volgende: ‘We stellen vast dat zwakkere doelgroepen niet in dezelfde mate gebruik maken van het versterkte recht op inschrijving.’ Dat klopt. Dit is echter niet het enige waar die zwakkere doelgroepen niet in dezelfde mate of gewoon geen gebruik van maken. Studies bevestigen dat die ondersteunende maatregelen bij allochtonen hun doel missen. Het hoofd van de analyseafdeling van de PISA-studie (Program for International Student Assessment) formuleert het heel voorzichtig, namelijk dat het voorzien in extra financiële middelen voor studenten met een kansarme achtergrond zinvol is, maar dat dit, gezien de spreiding in België, een minder effectief beleid is. Vandaag kampioen in wiskunde, morgen kampioen in gelijke kansen? Alleszins niet door het uittrekken van meer middelen.

Er zijn andere factoren die maken dat allochtonen minder goed presteren in ons onderwijs. Vaak gaat het over hun cultuur en mentaliteit. Het is frustrerend herhaaldelijk te moeten vaststellen dat die andere niet-financiële of niet-materiële factoren steeds worden genegeerd. Het is steeds de schuld van ons eigen onderwijs. Nooit durft men een kat een kat te noemen, door toe te geven dat ook de allochtonen zelf inspanningen moeten leveren opdat ze gemakkelijker zouden aansluiten op de school of de hogeschool, in plaats van de schuldige school of hogeschool bij hen te laten aansluiten. Dan verwijs ik naar het artikel van de

Marginet

heer Lesaffer in De Standaard van woensdag 1 juni naar aanleiding van uw engagementsverklaring.

Waarom zou een mentaliteitswijziging bij allochtonen niet stukken goedkoper zijn dan uw werkwijze? Dan kan er geld vrijkomen voor echte prioriteiten. Dat zou stukken efficiënter zijn. Het zou ertoe leiden dat allochtonen efficiënt kunnen aansluiten op school en op de arbeidsmarkt, wat toch uw doel is, en het mijne.

Ik was dan ook erg geschrokken van de inhoud van de extreem verregaande engagementsverklaring over diversiteit die u samen met de actoren uit het hoger onderwijs op dinsdag 31 mei ondertekende. Ten eerste is het schandalig hoe groepen met een fysieke of een andere functiebeperking als alibigroep worden misbruikt om de knuffelmaatregelen voor allochtonen erdoor te drukken. Dat dit de enige bedoeling is, wordt in mijn ogen bewezen door de zogenaamde oplossing, die bestaat uit het ontwikkelen van een interculturele competentie. Wat de mensen met een fysieke functiebeperking opschieten met deze competentie is mij – en velen met mij, veronderstel ik – niet meteen duidelijk. Ook hier wordt het fundamentele onderscheid tussen allochtonen en kansarmen niet gemaakt. Kansarmen en studenten met een functiebeperking vergen inderdaad aangepaste voorzieningen, maar bij allochtonen zijn het andere factoren die de schoolprestaties remmen, meer bepaald factoren waarin de overheid en de school niet rechtstreeks kunnen investeren.

Door de groep van allochtonen onvoorwaardelijk te verbinden aan de groep van echte kansarmen en studenten met een functiebeperking, wil men de illusie wekken dat de factoren die de achterstand bepalen, dezelfde zijn, en dat de oplossingen voor het wegwerken van de achterstand ook dezelfde zijn.

De voorzitter: Kunt u overgaan tot het stellen van uw vragen?

De heer Werner Marginet: Ik meende dat ik die inleiding zou kunnen geven.

De voorzitter: Ik moet eerlijk zeggen dat ik de schriftelijke vraag die u hebt gesteld niet herken.

Ik zou u willen aanmanen definitief over te gaan tot de vraagstelling.

De heer Werner Marginet: Moeten wij onze teksten dan steeds op voorhand volledig geven? *(Opmerkingen van de heer Robert Voorhamme)*

Ik denk niet dat ik de tijdslimiet al heb bereikt. U bent toch wel de specialist in het overschrijden van de tijdslimieten.

Uit respect voor u, mevrouw de voorzitter, maar onder protest, zal ik dan maar letterlijk de tekst van mijn vraag geven.

Dat gelijke kansen de rode draad vormen in uw beleid, mijnheer de minister, mag duidelijk blijken uit de visie die wordt weergegeven in de beleidsnota, uit de beleidsdaden, en uit de begroting van Onderwijs. Er worden enorme inspanningen geleverd op het vlak van gelijke kansen. Jammer genoeg worden er nooit vragen gesteld naar de efficiëntie hiervan.

Ik heb reeds het verhaal gedaan van de engagementsverklaring. De kern van het probleem is dat u een deel van de financiering van de hogescholen afhankelijk zult maken van hun inspanningen voor diversiteit. Keer op keer moeten we vaststellen dat deze maatregelen veel kosten en bovendien weinig efficiënt zijn, of vaak zelfs contraproductief. Nu zien we dat hogescholen financieel geen keuzevrijheid hebben om deze diversiteitsverklaring al dan niet te aanvaarden. Dat is niet alleen niet netjes, het druist ook in tegen de grondwettelijke vrijheid van onderwijs.

Mijnheer de minister, waarop baseert u zich om geen inspanningen te vragen van allochtone kansengroepen om hun deelname aan het Vlaams hoger onderwijs te verbeteren? Kunt u nog langer verantwoordelijk dat de laatste financiële reserves worden geïnvesteerd in beleidslijnen voor allochtonen, waar de verwachte efficiëntie zeer laag ligt, en dit op een moment dat hogescholen structureel ondergefinancierd worden? Zal dat diversiteitssysteem bestaan uit een beloning van de hogeschool die werk maakt van deze diversiteit of uit een bestraffing van de school die dit nalaat? Waarom geen rekening houden met het al bestaande klimaat op hogescholen, in plaats van alleen te kijken naar hun nieuwe inspanningen, los van resultaat? Hoe wordt het aanleren van interculturele

Marginet

competentie concreet uitgewerkt? Zal dat gebeuren in een apart vak? Moeten de docenten dat zelf uitwerken? Wie zal hen hiervoor opleiden? Welke maatregelen worden er genomen opdat dit voor de docenten geen extra belasting zou betekenen? Wanneer worden deze maatregelen geëvalueerd? Wat zijn de evaluatiecriteria? Wat is het alternatief indien de evaluatie negatief uitvalt?

De voorzitter: De heer Voorhamme heeft het woord.

De heer Robert Voorhamme: Mevrouw de voorzitter, ik voel me als parlements lid enigszins beschaamd over de toon van de inleiding van de heer Marginet. Mijnheer Marginet, uw inleiding berustte op een impliciete vorm van racisme. U hebt niet begrepen waarover het gaat. De kansarmenbenadering behelst een doelgroepengericht onderwijsbeleid. Onder de kansarmen bevinden zich heel veel allochtonen. Ik schaam me voor de teneur van het betoog dat u hier houdt als Vlaams parlements lid.

Mevrouw Monica Van Kerrebroeck: Ik wil een correctie aanbrenge op uw vraag zoals u die schriftelijk hebt ingediend, mijnheer Marginet. U zegt: 'Het discours wordt verengd tot de afwezigheid van allochtonen op de schoolbanken.' Ik ken de praktijk van het hoger onderwijs, meer specifiek in Oost-Vlaanderen. Vorige week heeft het bestuur van de Artevelde-hogeschool deze engagementsverklaring ondertekend, waarin heel duidelijk staat dat kansarmoede in al zijn facetten aanwezig is. In deze hogeschool functioneert er al een leertraject met betrekking tot studenten met een functiebeperking. Dat strookt helemaal niet met uw visie. Het is uw volste recht iets te stellen, maar op basis van de praktijk wil ik die correctie heel duidelijk aanbrenge.

De voorzitter: De heer Marginet heeft het woord.

De heer Werner Marginet: Ik heb geprobeerd een fundamenteel onderscheid te maken tussen allochtonen en kansarmen. Ik beweer niet dat er geen allochtonen bestaan die kansarm zijn. Ik wil wel wijzen op het feit dat er zonder enig onderscheid wordt gesproken over één groep.

De voorzitter: Minister Vandenbroucke heeft het woord.

Minster Frank Vandenbroucke: Mevrouw de voorzitter, ik sluit me aan bij wat er is gezegd over de nogal suggestieve inleiding van de heer Marginet. Ik wil ook een aantal elementen uit die inleiding in hun juiste context plaatsen.

Ik heb op 31 mei inderdaad een engagementsverklaring voor diversiteit in het hoger onderwijs mee ondertekend. Ik wil de instellingen daarmee niets opleggen. Het gaat eigenlijk om een initiatief van de VLOR dat ik heb aangemoedigd en dat ik helemaal steun. Zowat alle geledingen van de VLOR engageerden zich vrijwillig tot het voeren van een beleid en het nemen van maatregelen die de diversiteit in het hoger onderwijs aanmoedigen.

Het discours in kwestie beperkt zich niet tot de aanwezigheid van allochtonen op de banken van het Vlaams hoger onderwijs. U kunt daar de toespraak op nalezen die ik toen heb gehouden, evenals de krantenartikels die daarover zijn verschenen. U zult snel merken dat de engagementsverklaring betrekking heeft op alle potentiële studenten die het hoger onderwijs niet of nauwelijks bereikt. Dat zijn onder andere allochtonen en Vlamingen van allochtone afkomst, maar ook studenten met een functiebeperking en werkstudenten. Bovendien gaat de verklaring ook over het aantrekken van meer mannelijke studenten in overwegend vrouwelijke richtingen en omgekeerd. Telkens gaat het over talent dat door de samenleving onbenut wordt gelaten. Dat legt een hypothese op de toekomst. Een onderwijs dat geen spiegel is van de samenleving – waarin ondertussen heel wat allochtonen aanwezig zijn – ondergraaft de samenleving. We hebben te maken met mechanismen van sociale uitsluiting. Daar willen we iets aan doen, onder andere via die engagementsverklaring.

Mijnheer Marginet, u hebt gevraagd waarop ik me baseer om geen inspanningen te vragen van allochtone kansengroepen om hun deelname aan het Vlaams hoger onderwijs te verbeteren. Dat is eerlijk gezegd tamelijk straffe koffie. In de berichtgeving werd bijzonder veel aandacht besteed aan het initiatief van een groep Gentse studenten van Turkse origine die vrijwillig allochtone scholieren begeleiden bij de aanpak van hun middelbare studies. Ze dragen een positief rolmodel uit in een bevolkingsgroep waarin de deelname aan het hoger onderwijs tamelijk laag is. Ze krijgen daarvoor geen subsidies. Dat is heel wat minder stu-

Vandenbroucke

dentikoois dan met pet en lint deelnemen aan cantussen, maar het is zeker niet minder waardevol. Die jonge mensen leveren een ernstige inspanning.

U vroeg me ook of ik nog langer kan verantwoorden dat de laatste financiële reserves worden geïnvesteerd in beleidslijnen voor allochtonen waarvan de verwachte efficiëntie zeer laag is, en dit op een ogenblik dat hogescholen worden ondergefinancierd. Dat is een heel belangrijk maatschappelijk probleem. Het is een primaire taak van de instellingen om daaraan aandacht te besteden. Voor een hogeschool is dat een cruciaal element van interne kwaliteitszorg. Bovendien zijn er in het verleden al gelijkaardige initiatieven genomen.

Het flexibiliseringsdecreet geeft de instellingen voor hoger onderwijs meer ruimte om hun onderwijs te structureren en te organiseren in functie van hun specifieke context en van de noden en de behoeften van de doelgroepen. Ik wil de instellingen aansporen om die mogelijkheden maximaal te benutten. Het is dus logisch dat ik bij de financiering van de hogescholen en de universiteiten de inspanningen ten aanzien van kansengroepen in rekening breng. Hoe dat concreet zal gebeuren wordt nog onderzocht, in samenwerking met de instellingen. Ik wil alleszins komaf maken met een systeem waarbij instellingen worden gestraft voor hun democratiseringsinspanningen. Ik denk dan bijvoorbeeld aan het verminderde studiegeld voor beursstudenten, wat binnen het huidige systeem automatisch leidt tot minder inkomsten voor de instellingen. Dat beursstudenten van verminderd studiegeld kunnen genieten, lijkt me evident. Dat instellingen daarvoor een prijs betalen, is minder evident.

Ik begrijp niet waar u het vandaan haalt dat ik alleen maar naar nieuwe inspanningen zou kijken, los van resultaten. Ik zie niet in waarom ik geen oog zou hebben voor wie nu al actief is op dat vlak. Het lijkt me trouwens evident dat inspanningen resultaatgericht moeten zijn. Ik begrijp ook niet goed waarom u a priori spreekt over beleidslijnen voor allochtonen waarvan de verwachte efficiëntie zeer laag ligt. Ik vind dat zeer merkwaardig.

U vroeg ook hoe het aanleren van interculturele competentie concreet zal worden uitgewerkt. De

ondertekenaars van de verklaring streven naast algemene ook specifieke engagementen na, onder meer het ontwikkelen van interculturele competentie bij de studenten. Het is de bedoeling dat studenten en docenten culturele verschillen leren herkennen en erkennen en er leren mee omgaan. De instellingen doen dat niet vrijblijvend. De hoofddoelstelling van elke opleiding is immers het aanbrenge van basiscompetenties waarmee de afgestudeerde, zowel professioneel als algemeen menselijk, optimaal kan functioneren in onze maatschappij.

Interculturele competenties zijn niet langer weg te denken uit het geheel van kennis, vaardigheden en attitudes van een student. Ze vormen een wezenlijk element in de maatschappelijke relevantie van de opleiding. De instellingen moeten echter nagaan hoe ze, in functie van de eigen specifieke context, aan oplossingen willen werken. Ervaring en kennis moeten echter zo veel mogelijk worden gedeeld. Ze mogen niet opgesloten blijven binnen de grenzen van de instellingen.

Zoals ik in mijn inleiding heb gezegd, houdt de engagementsverklaring geen set van maatregelen in die door de overheid worden opgelegd. De partners hebben zich vrijwillig geëngageerd. De VLOR heeft aangekondigd dat ze de uitvoering van de aangegane engagementen op geregelde tijdstippen in kaart zal brengen en evalueren.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Werner Marginet tot de heer Frank Vandenbroucke, vice-minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over de opwaardering van de leercontracten

De voorzitter: Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Marginet tot de heer Vandenbroucke, vice-minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over de opwaardering van de leercontracten.

De heer Marginet heeft het woord.

De heer Werner Marginet: Mijnheer de minister, de recente wijzigingen in de organisatie van het

Marginet

DBSO (deeltijds beroepssecundair onderwijs) zijn positief te noemen. Er is een toenemende interesse en instroom. De studenten zijn meer gemotiveerd dan voorheen. Spijtig genoeg blijft het hieraan verwante onderwijs met leercontract een beetje in de kou staan.

De kern van het verschil tussen beide types van onderwijs is de arbeidsovereenkomst of het leercontract, dat bij het DBSO ontbreekt. Dat leidt heel vaak tot deeltijds nietsdoen in plaats van deeltijds werkervaring opdoen.

Jongeren met een leercontract vinden tamelijk vlot aansluiting bij de arbeidsmarkt en bij de maatschappij. Spijtig genoeg is de keuze voor onderwijs met een leercontract steeds minder ingegeven door een hoge motivatie, namelijk een bewuste keuze om al doende te leren. In het onderwijs met leercontract zien we steeds meer probleemjongeren opduiken en schoolmoeë jongeren die een minder uitgesproken beroepskeuze maken. Het is allerminst evident om die jongeren opnieuw aansluiting te laten vinden bij de werkende maatschappij, ook al lukt dat meestal wel.

De arbeidsovereenkomst vormt de sterkte van het onderwijs met leercontract, maar de daaraan verbonden leervergoeding bedraagt maximaal 425 euro per maand en is afhankelijk van het jaar waarin de jongere zit. Dat is ondermaats. Bovendien laat het getuigschrift op het einde van deze onderwijsvorm, het attest einde leertijd, een zwakke indruk na in vergelijking met andere getuigschriften. Ook de rol van de werkgever of de patroon mag niet worden onderschat, niet alleen voor het aanreiken van beroepskennis en beroepservaring, maar ook voor de persoonlijkheidsvorming van de jongeren.

Mijnheer de minister, vindt u dat het onderwijs met leercontract, zeker in vergelijking met het DBSO, opwaardering verdient? Welke concrete plannen hebt u om dat te verwezenlijken? Welke prioriteiten worden er gesteld? Bent u bereid mee vorm te geven aan bekwaamheidsbewijzen voor patroons? Hoe zal dit concreet in zijn werk gaan? Welke maatregelen zult u nemen om het minder positieve imago te verbeteren? Ziet u het nut in van een verhoging van de leergelden? Acht u dit realiseerbaar?

De voorzitter: Minister Vandenbroucke heeft het woord.

Minister Frank Vandenbroucke: Mijnheer Marginet, ik wil alle systemen die leren en werken combineren, opwaarderen tot een hefboom om de ongekwalificeerde uitstroom terug te dringen en jongeren succeservaringen te geven. Daarom moeten de systemen van leren en werken een volwaardig alternatief worden voor voltijds onderwijs en moeten ze startkwalificaties verzekeren, ook voor jongeren die de schoolbanken beu zijn. Bovendien moeten de verschillende systemen op elkaar worden afgestemd zodat hun aanbod complementair wordt. Ze moeten ook eenduidig en transparant zijn in hun regelgeving en een goed statuut garanderen voor de lerende.

Ik heb vier doelen voor ogen: een voltijds engagement voor alle jongeren; het behoud van de meerzijdigheid waarbij de afstemming vergroot; het benadrukken van leertrajecten veeleer dan van structuren en het streven om iedere leerling een kwalificatie te bezorgen.

In verband met het voltijds engagement voor alle jongeren, spreken we bij voorkeur over werk naast het schoolgebeuren. Waar dat niet haalbaar is, spreken we over brugprojecten of voortrajecten. Niet alle jongeren zijn immers klaar om werkervaring op te doen.

De sociale partners worden aangesproken om voldoende werkervaringsplaatsen ter beschikking te stellen. In het Vlaams werkgelegenheidsakkoord werden daarover concrete afspraken gemaakt. In iedere sectorconvenant met de economische sectoren wordt de klemtoon gelegd op de doelgroep van de deeltijds lerenden. Ook de Vlaamse overheid en de regionale en lokale besturen engageren zich om werkervaringsplaatsen te creëren.

Zoals u weet, worden de verschillende deeltijdse leersystemen gekenmerkt door eigen specifieke regels in verband met de leerdoelen, de kwaliteitseisen, de certificering en de statuten waarin de jongeren moeten werken. Voor een aantal aspecten wordt naar afstemming en overleg gezocht. Voor andere aspecten behouden ze hun eigenheid. Er zal regionaal en/of lokaal overleg moeten zijn over het aanbod en het voltijdse engagement. Het aanbod van leertrajecten moet arbeidsmarktge-

Vandenbroucke

richt, aantrekkelijk en voldoende gediversifieerd zijn.

Elke jongere moet een aangepast leertraject krijgen waarbinnen hij de nodige competenties kan verwerven. Een leertraject is immers maatwerk, afgestemd op de jongere en met de nodige flexibiliteit om bijsturing mogelijk te maken. De trajectbegeleider speelt hierin een cruciale rol.

Een voltijds engagement betekent ook volwaardige erkenning en certificering. Een leertraject moet leiden tot een attest dat geldig is op de arbeidsmarkt en dat weergeeft welke competenties de jongere heeft verworven. Daarom worden de systemen die leren en werken combineren, onder het toepassingsgebied worden gebracht van het decreet over het verwerven van een titel van beroepsbekwaamheid.

De kwaliteit van de werkervaringsplaats en de begeleiding moet worden gegarandeerd, maar daarvoor zijn er andere pistes dan het stellen van pedagogische eisen aan de patroons. Stagementoren op de werkvloer beschikken overigens ook niet over dergelijke bewijzen. Op dit ogenblik moeten werkgevers trouwens al aan een aantal voorwaarden voldoen om leerjongeren een werkervaringsplaats te kunnen aanbieden. Ze moeten voldoen aan voorwaarden op het vlak van bedrijfsuitrusting en ervaring. Ze moeten daarom ouder zijn dan 25 jaar, 5 jaar beroepservaring hebben of 2 jaar ondernemingshoofd zijn.

In de context van VIONA (Vlaams Interuniversitair Onderzoeksnetwerk Arbeidsmarktrapportering) is er ruimte om een rapport van experts te laten maken. Daarom heb ik ervoor gekozen om een economische analyse te maken van de leertijd, omdat dit systeem een goede matching tot stand brengt tussen vraag naar en aanbod van werkervaringsplaatsen. Uit dat rapport wil ik een aantal conclusies trekken in verband met de relance van de leertijd en meer algemeen in verband met de systemen van afwisselend leren en werken.

U vroeg me of ik het nut inzie van een verhoging van het leergeld en of ik mogelijkheden zie om dat te realiseren. Mijn antwoord daarop is negatief. Deeltijds leerplichtige jongeren zijn nog steeds in opleiding. Bovendien moeten we deze jonge men-

sen stimuleren om verder te groeien naar werk. Te hoge leergelden vormen een te sterke pull-factor en een inkomensval voor de jongeren die kunnen doorstoten naar werk.

De voorzitter: De heer Marginet heeft het woord.

De heer Werner Marginet: Het doet me genoeg te horen dat de minister mijn bezorgdheid deelt.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

– *Het incident wordt gesloten om 16.13 uur.*

HANDELINGEN

De handelingen zijn het woordelijk verslag van de plenaire vergaderingen en van de in openbare commissievergaderingen gehouden interpellaties en vragen om uitleg.

Ze worden in twee edities uitgegeven:

- de eerste, met witte kaft, bevat de handelingen van de plenaire vergaderingen;
- de tweede, met witte kaft en met bovenaan links de letter C met een chronologisch volgnummer, de vermelding van de commissie met het volgnummer van de vergadering per commissie, bevat de handelingen van de in openbare commissievergaderingen gehouden interpellaties en vragen om uitleg. Per commissie en per vergadering wordt een editie van de handelingen uitgegeven.

FIN : Commissie voor Algemeen Beleid, Financiën en Begroting
SFIN : Subcommissie voor Financiën en Begroting
BRU : Commissie voor Brussel en de Vlaamse Rand
BIN : Commissie voor Binnenlandse Aangelegenheden, Bestuurszaken, Institutionele en Bestuurlijke Hervorming en Decreetevaluatie
WON : Commissie voor Wonen, Stedelijk Beleid, Inburgering en Gelijke Kansen
BUI : Commissie voor Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Internationale Samenwerking en Toerisme
OND : Commissie voor Onderwijs, Vorming, Wetenschap en Innovatie
CUL : Commissie voor Cultuur, Jeugd, Sport en Media
WEL : Commissie voor Welzijn, Volksgezondheid en Gezin
ECO : Commissie voor Economie, Werk en Sociale Economie
SWAP : Subcommissie voor Wapenhandel
LEE : Commissie voor Leefmilieu en Natuur, Landbouw, Visserij en Plattelandsbeleid en Ruimtelijke Ordening en Onroerend Erfgoed
SLAN : Subcommissie voor Landbouw, Visserij en Plattelandsbeleid
OPE : Commissie voor Openbare Werken, Mobiliteit en Energie

